

suum, & nihil inuenierunt hi viri diuitiarum in manibus suis. Descenderunt in profundum abyssi, & ipsorum nomina de terra, & de cœlo deleta sunt. Recepérunt duplicita de manu Domini, biberunt calicem ira ipsius, & salutis illorū ablata est omnis spes. Torquebuntur diris cruciatibus & cœlesti in aeternū priuabuntur lumine. Et quoniam noluerunt audire, quum adhuc viuerent, vocantem Dei sapientiam, perierunt in sua inopia, nec ipius est amplius locus venia, quia preuerunt tempus gratiae. Talis est finis, & hac remuneratio illorum est, qui contemnentes diuina monita magis elegerunt temporalibus quam spiritualibus abundare diuitias. At qui Deo fideliter seruire desiderant, qui Deum cunctis opibus anteponunt, hi diuitias disperidunt, & paupertatem voluntariam tequantur. Quum autem ab omnibus Deo famulantibus debeat amplecti hæc virtus, ab illis tam præcipue toto corde diligenda est, qui studio quietis, & orationis amore ab omnibus vilibus se abdicantes solo pascuntur deiderio, & contemplatione aeternum. Non enim possunt Deo quiete vacare, qui temporalia diligunt. Nam hac, fugiendam diuitiarum præcipua causa est, quia vix aut nunquam sine amore valent posſideri. Praoccupatum quippe animi temporalium desiderii, declinat delectatio sancta. Nec miseri poterit vanæ veris, aeterna caducis, spiritualia corporalibus. Propterea necessarium est cupidibus ad perfectionem quietis pertingere, ut hanc paupertatis virtutem teneant, & ipsam profundamento collonent. Facile namque proficie poterunt, si hanc temporalium possessionem non habuerint. Nam paupertas spiritus est cum spirituali intentione voluntaria abdicatio temporalium, est etiam quadam manuductrix invia, que dicit ad celum, vñctio athletica, & exercitatio magna & mirabilis. Est quoque portus tranquillitatis, nutritrix confidentia, quietis fundamentum, orationis adiutorium, peregrinationis exhortatio, & perfectionis porta, si ne nemo corā Deo in spiritu diu perdurare poterit. De hac virtute pauca sub compendio dicenda sunt, ut velocius sermo de perfectione quietis percurat.

*Quam multa, & que sint bona, quibus distin-
guuntur pauperes, amatores & scitatores.*

C A P . I .

Viuecum rei bonitas ab effectu ipsius dignoscitur, & virtutum excellentia ab earum multipli utilitate. Quare sicut & in ceteris, ita & in hac paupertatis virtute plura consistunt, & emanant bonorum genera, que eius dilucidant dignitatem. Hac digna nang, laudanda tutum efficit suum possessorum. Semper enim tuta est Christiana paupertas, nec pauper in isto mundo indigentia laborare, cui donatum est in omnium rerum Domino omnia possidere. Operantibus enim, que bona sunt, non omnino metendum est, ut eis de sit facultas bene operandi, quum & in duabus minutis Euangelica illius videtur laudata deuotio, & pro calice aquæ frigidæ, premiūm habebat gratuita largitio. Ex affectibus enim benignitatis mensura taxatur. Et nunquam eum mensurandi efficiencia defert, in quo misericordia ipsa nō deficit. Ipsa hominē reddit expeditum. In hac enim vita peregrinamur, & quotidie ad patriam tendimus. Sicut

Matt. 10
Prov. 1
Matt. 10

nanque ridiculum est peregre proficiscentem se onerare lapidibus, ita quoque properantem ad mortem cumulare diuitias. Quare o quisquis, qui expedite cupis pertingere ad perfectionem in hac vita, & ad cœlestem post hanc abiice à te diuitiarum onera, & amplectere voluntariam paupertatem, remoue à te vincula cupiditatum, abiice anxietates & tadia, quæ temporalibus animos inquietant. Si habes, vade, & vende omnia qua habes, & da pauperibus, si non habes, grandi onere liberatus es. Qui enim disperdit temporalia, ad currentem cœlestem patriam expeditus est. In oblatione enim via pauperi pax est, nihil quod habere secularis concupiscentia magna securitas, quia qui nihil habet in mundo, quod diligat, nihil est, quod eum ab aeternorum desiderio impedit. Telle nanç, sacro eloquio, frustra iacit rete ante oculos pauperum pénatorum, quoniam ipsorum est regnum cœlorum. Ipsa iudicem efficit eum, qui se fecerat, sicut ipse Dominus Iesus viutorum & mortuorum iudex pollicetur dicens. Vos qui fecisti estis me, fedebitis super sedes duodecim iudicantes duodecim tribus Israël. Hanc enim prærogatiā Dominus pauperibus dare dignatus est, vt sicut p̄r ceteris hominibus cūta, qua mudi sunt propter Christū reliquerunt, ita & illi omnibus gloriores in iudicio videantur. Hac virtus hominem reuocat ad Deum, & ad seipsum. Reuocat ad Deum, quū ipsum puro corde laudare facit. Adeo enim hac laudabilis est paupertas, & felix inopia ad Deum trahit, vt & ipsum tacite lauder, & de patientia sua virtute concelebre. Mutus est si psallat diues, pauper autem & inops laudat Deum, etiam quum videntur habere silentium. Donec abundauit filius prodigus, silentium tenuit, quū verò egere cepit, patris misericordiam agnouit, & tacientia ora in vocem humilis confessionis laxauit. Reuocat vtique paupertas ad se, & merito. Familiaris res est humanum cor opibus, ac libertate distolui, arumnis autem ac paupertate ad semper etiā recolligi. Plurimum etiam reddit hæc prædicantia paupertatis virtus animal quietum. Magna namque tranquillitas cordis est nihil habere concupiscentia secularis. Nam si ad terrena cōcupiscenda, & ad diuitias cumulandas cor inhiat, tranquillus & quietus esse homo nullatenus potest, quia aut nō ad ea concupiscentia, & habeat, aut acquisita meruit ne admittat. Et dum in aduersis sperat prospera, in prosperis formidat aduersa, huc illucq; quasi quibusdam fluctibus voluit, ac per modos varios aduersantū rerū volubilitate versatur. Si non semel in virtute paupertatis & appetitione superna patria fortis stabilitate animus figuratur, nimis rerum temporalium perturbatione versatur. Expellit hæc ipsa virtus adulantes a se. Nam adulantium mos est semper in prosperitate mulcere, & donec temporalia suppetit applaudere. Adulator est amicus in obsequio, hoftis in animo, cōpunctus in verbo, turpis in facto, latuus ad prosperitatem, fragilis ad aduersa, anxius ad opprobria, immoderatus ad gaudia, facilis ad humana, difficultis ad honesta, menas diuitium frequentans, pauperū domos declinans, graditur cum diuitibus, & pauperum cōsortia parupcedit. Proinde beata paupertas, & felix inopia, quæ non adulatur aliquando, neq; adulanti credit, quæ nec decipi alterū, nec ipsa decipiatur, nec facit malum aliquando, nec patitur, quippe quæ non habet adulacionem comitem sibi parcentem, fortunam hominis